

demokratiets Stilling i det politiske Arbejde givet i Overensstemmelse med dets Fortid.

Foruden det ny Parti danner Højres Stilling et aabent Spørgsmaal. Vil Højre lade sig friste af den Kamp, som det saakaldte radikale Venstre — jeg siger det saakaldte radikale Venstre, for jeg ved ikke, om de fremdeles her i Tinget som i Foraaret ville hedde Folketingets Venstre, ude i Landet ville de jo hedde det radikale Venstre — vil føre mod Ministeriet og Venstrereformpartiet, til at stille sig afventende i Stedet for resolut at gaa i Gang med en Forhandling med Venstre om de Sager, som Venstre lægger megen Vægt paa at faa ført frem? Vil Højre stille sig afventende i Tilhid til, at det kunde gaa saaledes, som det radikale Venstre stræber efter, at næste Valgdag kunde bringe Venstrereformpartiet i Mindretal, saa at Partiet ikke var stort og stærkt nok til selvstændigt at bære en Regering, hvorved der maaske kunde blive bedre Vilkaar for Højres Modstand, end der er i Øjeblikket? Vil Højre under Hensyn til denne Mulighed stille sig afventende, eller vil det overlegent og resolut sige, den øjeblikkelige Situation til Trods: Vi erkende, at der er Magt i de Spørgsmaal, som staa paa Venstres Program, og de ville trænge sig paa, deres Løsning kan ikke undgaas, vi kunne lige saa godt række Haand til Arbejdet straks som vente paa, at det radikale Venstre, som det kalder sig, skal faa Held til at forklutre Sagerne for Venstrereformpartiet. Tiden vil vise, hvad Partiet vil. Jeg siger blot i denne Forbindelse, at det, der fandt Sted ved Landstingsvalget i 8de Kreds, bærer Vidnesbyrd baade for Højre og for os alle om, at den Chance, der kan ligge i den øjeblikkelige Situation, er kun en Galgenfrist. De Spørgsmaal, der ere Venstres Mærkesager, den kommunale Valgret, Ministeransvarlighedsloven og alt, hvad vi for øvrigt bære frem, ville trænge sig paa Gang efter Gang med uimodstaaelig Magt. Spørgsmaalet er da for Højre, om det skal søge at benytte den Chance, som om ikke tilfældig saa dog uden dets Skyld ligger paa Vejen, eller om det resolut skal se bort derfra i Erkendelse af, at i Længden bliver det ikke fri for en Løsning af de Spørgsmaal, der nu ligge for til Behandling.

Med Hensyn til det 4de Parti, det moderate, vil jeg sige, at det har jo atter og atter erklæret, at det vil støtte Ministeriet, og Tiden skal nu vise den nøjere Overensstemmelse mellem Ord og Handling. Jeg gentager blot for Venstrereformpartiets

Vedkommende, at som det er Ministeriets er det ogsaa Partiets Villie at føre Forhandlingen aabent og ærligt til alle Sider under Devisen: Den politiske Arbejdsdag er fremdeles inde, saa vidt og saa længe Forhandlingsmulighederne ere forhaanden.

Forinden jeg slutter, maa jeg minde om Sommerens Begivenheder udadtil. Først er der den svensk-norske Unionskonflikt, der nu er endt med Unionens af begge Parter anerkendte Opløsning paa Grundlag af Karlstads-Overenskomsten. Vi her i Danmark lykønske vore Brødrefolk til, at de have haft Held til gennem de trange Forhandlinger at finde Vejen til en fredelig Løsning. Vi vide, hvor nær Krigen stod for Døren, og vi forstaa, hvilken Ulykke det vilde have været, om Sværdene skulde have talt der, hvor Karlstadsmandene have maattet tie og afbryde Forhandlingerne. Vi fulgte disse Forhandlinger med Spænding, ikke blot fordi vi forstode, at Krigsulykken truede de to forhandlende Folk, men ogsaa fordi vi forstode, at Situationen, som den forelaa deroppe, tillige rummede en Fare for os. Jeg kan derfor ikke undlade i denne den første Tale, der lyder i det danske Folketing, efter at Rigsdagen er sat, at udtale, at vi her i Danmark sikkert alle med Glæde hilse Karlstads-Overenskomsten som den store Sejr for Freden i Norden, den er. Det er en Sejr ikke for Sverige blot, ikke for Norge blot, men for dem begge og for os sammen med dem, til Held for Fredstankens Fremgang ud over alle Lande.

Maa jeg dernæst minde om, hvad der er foregaaet paa vore egne Enemærker. Jeg sigter her til det tyske og det engelske Flaadebesøg i vore Farvande. Disse Flaadebesøg bør ikke gaa upaaagtede hen. De have — hvis vi ikke vidste det før — konstateret vort Lands Beliggenhed under muligt kommende Fredsbrud. De understrege Nødvendigheden for os af en Politik udadtil, der ufravigelig grunder sig paa Neutralitet, en Politik, der ikke blot i Ord, men ogsaa i Handling iagttager vore Pligter som neutral Stat. De to Flaadebesøg bære desuden Vidne om, at begge de mægtige Stater sætte Pris paa Venskabet med os, og vi ville hellere end gerne gengælde Venskabet til begge Sider. Vi se vor Livsbetingelse som selvstændig Nation i dette Venskabs Udvikling og Befæstelse. Men vi ere og forblive ikke i Ordets fulde Betydning en selvstændig Nation, hvis Venskabet udvikles paa Bekostning af vor Selvhævdelse. Vi kunne derfor ikke undlade at fæste Opmærksom-